

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক বিকাৰীৰ পৰা নিৰ্বিকাৰী হ'বলৈ বেহদৰ পিতাৰ ওচৰলৈ আহিছা সেই বাবে তোমালোকৰ মাজত কোনো ধৰণৰ ভূত থাকিব নালাগে"

প্ৰশ্ন: পিতাই তোমালোকক এতিয়া কি পঢ়া পঢ়ায় যিটো গোটেই কল্পত পঢ়োৱা নহয়?

উত্তৰ: নতুন ৰাজধানী স্থাপনা কৰাৰ পঢ়া, মনুষ্যক ৰজাৰ পদ দিয়াৰ পঢ়া এই সময়ত চুপ্ৰিম (পৰম) পিতাইহে পঢ়ায়। এই নতুন পঢ়া গোটেই কল্পতে পঢ়োৱা নহয়। এই পঢ়াৰ দ্বাৰা সত্যযুগী ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে।

ওঁম শান্তি। এয়াতো সন্তানসকলে জানে যে আমি হৈছো আত্মা, শৰীৰ নহয়, ইয়াকে দেহী-অভিমানী বুলি কোৱা হয়। সকলো মনুষ্যই হৈছে দেহ-অভিমানী। এইখন হৈছেই পাপ আত্মাৰ সৃষ্টি অথবা বিকাৰী সৃষ্টি। ৰাৱণ ৰাজ্য হয়। সত্যযুগ অতীত হৈ গ'ল। তাত সকলো নিৰ্বিকাৰী হৈ থাকে। সন্তানসকলে জানে - আমিযেই পবিত্ৰ দেৱী-দেৱতা আছিলো, যিয়ে ৪৪ জন্মৰ পিছত পুনৰ পতিত হৈ গ'লো। সকলোৱেতো ৪৪ জন্ম নলয়। ভাৰতবাসীয়েই দেৱী-দেৱতা আছিল, যিয়ে ৪২, ৪৩, ৪৪ জন্ম লৈছে। তেওঁলোকেই পতিত হৈছে। ভাৰতকেই অবিনাশী খণ্ড বুলি কোৱা হয়। যেতিয়া ভাৰতত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল তেতিয়া ইয়াক নতুন সৃষ্টি, নতুন ভাৰত বুলি কোৱা হৈছিল। এতিয়া হৈছে পুৰণি সৃষ্টি, পুৰণা ভাৰত। সেয়াতো সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী আছিল, কোনো বিকাৰ নাছিল। সেই দেৱতাসকলেই ৪৪ জন্ম লৈ এতিয়া পতিত হৈছে। কামৰ ভূত, ক্ৰোধৰ ভূত, লোভৰ ভূত - এই সকলোবোৰ অতি কাঢ়া ভূত। ইয়াৰ ভিতৰত মুখ্য হৈছে - দেহ-অভিমানৰ ভূত। ৰাৱণ ৰাজ্য নহয় জানো। এই ৰাৱণ হৈছে ভাৰতৰ আধাকল্পৰ শত্ৰু, যেতিয়া মনুষ্যৰ মাজত ৫ বিকাৰে প্ৰৱেশ কৰে। এই দেৱতাসকলৰ এই ভূতবোৰ নাছিল। আকৌ পুনৰ্জন্ম লৈ-লৈ এওঁলোকৰ আত্মাও বিকাৰলৈ আহি গ'ল। তোমালোকে জানা যে আমি যেতিয়া দেৱী-দেৱতা আছিলো তেতিয়া কোনো বিকাৰৰ ভূত নাছিল। সত্যযুগ-এতাক কোৱাই হয় ৰামৰাজ্য, দ্বাপৰ-কলিযুগক কোৱা হয় ৰাৱণ ৰাজ্য। ইয়াত প্ৰত্যেক নৰ-নাৰীৰ মাজত ৫ বিকাৰ আছে। দ্বাপৰৰ পৰা কলিযুগলৈ ৫ বিকাৰ চলে। এতিয়া তোমালোক পুৰুষোত্তম সংগমযুগত আছা। বেহদৰ পিতাৰ ওচৰলৈ আহিছা বিকাৰীৰ পৰা নিৰ্বিকাৰী হ'বলৈ। নিৰ্বিকাৰী হৈ যদি আকৌ কোনো বিকাৰত যোৱা তেতিয়া পিতাই লিখে যে তুমি মুখ ক'লা কৰিলা, এতিয়া বগা মুখ (সুন্দৰ) হোৱাতো মক্ষিল। ৫ মহলাৰ পৰা পৰাৰ নিচিনা। হাড় ভাঙি যায়। গীতাতো আছে ভগৱানুবাচ - কাম হৈছে মহাশত্ৰু। ভাৰতৰ বাস্তৱিক ধৰ্ম শাস্ত্ৰই হৈছে গীতা। প্ৰত্যেক ধৰ্মৰ এখনেই শাস্ত্ৰ থাকে। ভাৰতবাসীৰতো অনেক শাস্ত্ৰ আছে। ইয়াকে ভক্তি বুলি কোৱা হয়। নতুন সৃষ্টি সত্যপ্ৰধান গ'ল্ডেন এজড (সোণালী যুগ), তাত কোনো কাজিয়া-পেছাল নাছিল। দীৰ্ঘায়ু আছিল, সৰ্বদা স্বাস্থ্যবান-সম্পত্তিবান আছিল। তোমালোকৰ স্মৃতিত আহিছে যে আমি দেৱতাসকল বহুত সুখী আছিলোঁ। তাত অকালতে মৃত্যু নহয়। কালৰ ভয় নাথাকে। তাত হেলথ (স্বাস্থ্য), ৱেলথ (সম্পত্তি), হেপ্পীনেচ (সুখ) সকলো থাকে। নৰকত সুখ নাথাকে। কিবা নহয় কিবা শৰীৰৰ বেমাৰ হৈয়ে থাকে। এয়া হৈছে অপাৰ দুখৰ সৃষ্টি। সেয়া হ'ল অপাৰ সুখৰ সৃষ্টি। বেহদৰ পিতাই দুখৰ সৃষ্টি ৰচিব জানো। পিতাইতো সুখৰ সৃষ্টি ৰচনা কৰিলে। আকৌ ৰাৱণ ৰাজ্য আহিল তাৰ পৰা দুখ-অশান্তি হয়। সত্যযুগ হ'ল সুখধাম, কলিযুগ হ'ল দুখধাম। বিকাৰত যোৱা মানে ইজনে সিজনৰ ওপৰত কাম কটাৰী চলোৱা। মনুষ্যই কয় এয়াটো ভগৱানৰ ৰচনা। কিন্তু নহয়, ভগৱানৰ ৰচনা নহয়, এয়া হ'ল ৰাৱণৰ ৰচনা। ভগৱানেতো স্বৰ্গ ৰচনা কৰে। তাত কাম কটাৰী নাথাকে। এনেকুৱা নহয় যে দুখ-সুখ ভগৱানে দিয়ে। হেৰ', বেহদৰ পিতা ভগৱানে সন্তানসকলক দুখ কেনেকৈ দিব। তেওঁ কয় মই সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ দিওঁ পুনৰ আধাকল্পৰ পিছত ৰাৱণে অভিশপ্ত কৰে। সত্যযুগততো অপাৰ সুখ আছিল, উভৈনদী আছিল। এটা সোমনাথ মন্দিৰত কিমান হীৰা-মুকুতা আছিল। ভাৰত কিমান চালভেণ্ট (চহকী) আছিল। এতিয়াতো ইনচালভেণ্ট (কঙাল)। সত্যযুগত ১০০ শতাংশ চালভেণ্ট, কলিযুগত ১০০ শতাংশ ইনচালভেণ্ট - এই খেলখন ৰচি থোৱা আছে। এতিয়া হৈছে আইৰণ এজ (লৌহযুগ), খাদ পৰি-পৰি একেবাৰে তমোপ্ৰধান হৈ গৈছে। কিমান যে দুখ আছে। এই এৰোপ্লেন আদিও ১০০ বছৰৰ ভিতৰত উদ্ভাৱন হৈছে। ইয়াকে কোৱা হয় মায়াৰ পাম্প। গতিকে মনুষ্যই ভাবে বিস্তানেতো স্বৰ্গ বনাই দিলে। কিন্তু এয়া হৈছে ৰাৱণৰ স্বৰ্গ। কলিযুগৰ মায়াৰ পাম্প দেখি তোমালোকৰ ওচৰলৈ কাঢ়িহে আহে। এইদৰে ভাবে যে আমাৰ ওচৰততো মহল, গাড়ী আদি আছে। পিতাই কয় - স্বৰ্গতো সত্যযুগক কোৱা হয়, যেতিয়া এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল। এতিয়া এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য জানো আছে। এতিয়া কলিযুগৰ পিছত পুনৰ এওঁলোকৰ ৰাজ্য আহিব। প্ৰথমে ভাৰত বহুত সৰু আছিল। নতুন সৃষ্টিত মাত্ৰ ৭ লাখ দেৱতা থাকে। ইমানেই। পিছলৈ বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। গোটেই সৃষ্টিৰ বৃদ্ধি হৈ নাযায় জানো। প্ৰথমতে কেৱল দেৱী-দেৱতা আছিল। গতিকে বেহদৰ পিতাই ৱল্ডৰ হিষ্ট্ৰি-জিওগ্ৰাফীৰ (বিশ্বৰ বুৰঞ্জী-ভূগোল) বিষয়ে বুজায়। পিতাৰ বাহিৰে আন

কোনেও বুজাব নোৱাৰে। তেওঁক নলেজফুল গড় ফাদাৰ (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ ঈশ্বৰ পিতা) বুলি কোৱা হয়। সকলো আত্মাৰে ফাদাৰ। সকলো আত্মাই ভাই-ভাই হয় আকৌ ভাই আৰু ভনী হয়। তোমালোক সকলো হৈছা প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ এড'প্টেড চিলড্ৰেন (তোলনীয়া সন্তান)। সকলো আত্মা তেওঁৰ সন্তানতো হয়েই। তেওঁক কোৱা হয় পৰামৰ্শদাতা, তেওঁৰ নাম হৈছে শিৱ। ইমানেই। পিতাই বুজায়, মোৰ এটাই নাম শিৱ। আকৌ ভক্তি মার্গত মনুষ্যই বহুত মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰিছে সেয়েহে বহুত নাম ৰাখি দিছে। ভক্তিৰ কিমান সামগ্ৰী আছে। তাক পঢ়া বুলি কোৱা নহ'ব। তাত কোনো এইম-অবজেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য) নাই। সেয়া অধঃপতিত হোৱাৰ বাবেই। অধঃপতিত হৈ-হৈ তমোপ্ৰধান হৈ যায়। আকৌ সকলোৱে সত্ৰোপ্ৰধান হ'ব লাগে। তোমালোক সত্ৰোপ্ৰধান হৈ স্বৰ্গলৈ আহিবা, বাকী সকলোৱে সত্ৰোপ্ৰধান হৈ শান্তিধামত থাকিব। এইটো ভালদৰে স্মৃতিত ৰাখিবা। পিতাই কয় - তোমালোকে মোক মাতিছা - বাবা, আমাক পতিতসকলক আহি পাৱন কৰি তোলা, গতিকে এতিয়া মই গোটেই সৃষ্টিক পাৱন কৰি তুলিবলৈ আহিছো। মনুষ্যই ভাবে, গঙ্গা স্নান কৰিলে পাৱন হৈ যাব। গঙ্গাক পতিত-পাৱনী বুলি ভাবে। কুঁৱাৰ পৰা পানী উলিয়াই তাকো গঙ্গাৰ পানী বুলি ভাবি স্নান কৰে। গুপ্ত গঙ্গা বুলি ভাবে। তীৰ্থ যাত্ৰা বা কোনো পাহাৰীয়া ঠাইলৈযায়, তাকো গুপ্ত গংগা বুলি ক'ব। ইয়াক কোৱা হয় মিথ্যা। গড় ইজ টুথ (ভগৱান সত্য) বুলি কোৱা হয়। বাকী ৰাৱণৰ ৰাজ্যত সকলো হৈছে মিছলীয়া। গড় ফাদাৰেই স্বৰ্গ স্থাপনা কৰে। তাত মিথ্যাচাৰ নাথাকে। দেৱতাসকলক শুদ্ধ ভোগ লগায়। এতিয়াতো হ'ল আসুৰী ৰাজ্য, সত্যযুগ-ত্ৰেতা হ'ল ঈশ্বৰীয় ৰাজ্য, যি এতিয়া স্থাপনা হৈ আছে। ঈশ্বৰেই আহি সকলোকে পাৱন কৰি তোলে। দেৱতাসকলৰ কোনো বিকাৰ নাথাকে। যথা ৰজা-ৰাণী তথা প্ৰজা সকলো পবিত্ৰ হয়। ইয়াত সকলো পাপী, কামী, ক্ৰোধী। নতুন সৃষ্টিক স্বৰ্গ আৰু ইয়াক নৰক বুলি কোৱা হয়। নৰকক পিতাৰ বাহিৰে কোনেও স্বৰ্গ কৰি তুলিব নোৱাৰে। ইয়াত সকলো হৈছে নৰকবাসী পতিত। সত্যযুগ হৈছে পাৱন। তাত এনেকৈ কোৱা নহ'ব যে আমি পতিতৰ পৰা পাৱন হ'বলৈ স্নান কৰিবলৈ যাওঁ।

এয়া হৈছে বৈচিত্ৰময় মনুষ্য সৃষ্টি ৰূপী বৃক্ষ। বীজৰূপ হৈছে ভগৱান। তেৱেঁই ৰচনা ৰচে। প্ৰথমতে দেৱী-দেৱতাসকলক ৰচে। আকৌ বৃদ্ধি হৈ-হৈ ইমানবোৰ ধৰ্ম হৈ যায়। প্ৰথমতে এক ধৰ্ম, এক ৰাজ্য আছিল। সুখেই সুখ আছিল। মনুষ্যই বিচাৰেও যে বিশ্বত শান্তি হওঁক। সেয়া তোমালোকে এতিয়া স্থাপনা কৰি আছা। বাকী সকলো শেষ হৈ যাব। বাকী অলপ থাকিবগৈ। এই চক্ৰ ঘূৰি থাকে। এতিয়া হৈছে কলিযুগৰ অন্ত আৰু সত্যযুগৰ আদিৰ পুৰুষোত্তম সংগমযুগ। ইয়াক কোৱা হয় কল্যাণকাৰী পুৰুষোত্তম সংগমযুগ। কলিযুগৰ পাছত সত্যযুগ স্থাপন হৈ আছে। তোমালোকে সংগমত পঢ়া ইয়াৰ ফল সত্যযুগত পাবা। ইয়াত যিমানো পবিত্ৰ হ'ব আৰু পঢ়িবা সিমানোই উচ্চ পদ পাবা। এনেকুৱা পঢ়া ক'তো নাথাকে। তোমালোকে এই পঢ়াৰ সুখ নতুন সৃষ্টিত পাবা। যদিহে কিবা ভূত থাকে তেতিয়া এফালে শাস্তি খাব লাগিব, আনফালে তাত গৈ কম পদ পাবাগৈ। যিয়ে সম্পূৰ্ণ হৈ আনকো পঢ়াব তেওঁ উচ্চ পদ পাব। কিমান চেন্টাৰ আছে, লাখৰ হিচাপত চেন্টাৰ হৈ যাব। গোটেই বিশ্বতে চেন্টাৰ হৈ যাব। পাপ আত্মাৰ পৰা পুণ্য আত্মা হ'বই লাগিব। তোমালোকৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্যও আছে। পঢ়াওঁতা জন হৈছে এক শিৱবাবা। তেওঁ হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ, সুখৰ সাগৰ। পিতাইহে আহি পঢ়ায়। এওঁ নপঢ়ায়, এওঁৰ দ্বাৰা পঢ়ায়। এওঁক ভগৱানৰ ৰথ বুলি কোৱা হয়, ভাগ্যশালী ৰথ। তোমালোকক কিমান পদমাপদম ভাগ্যশালী কৰি তোলে। তোমালোক বহুত চহকী হৈ যোৱা। কেতিয়াও বেমাৰত নপৰা। স্বাস্থ্য, সম্পত্তি, সুখ সকলো পাই যোৱা। ইয়াত যদিও ধন আছে কিন্তু বেমাৰ আদি আছে। সেই সুখ থাকিব নোৱাৰে। কিবা নহয় কিবা দুখ থাকে। তাৰ নামেই হ'ল সুখধাম, স্বৰ্গ, পেৰাডাইজ। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণক এই ৰাজ্য কোনে দিলে? এয়া কোনেও নাজানে। এওঁলোক ভাৰততে আছিল, বিশ্বৰ মালিক আছিল। কোনো পাৰ্টিশ্বন (বিভাজন) আদি নাছিল। এতিয়াতো কিমান পাৰ্টিশ্বন আছে। ৰাৱণৰ ৰাজ্য। কিমান টুকুৰা-টুকুৰ হৈ গ'ল। কাজিয়া কৰি থাকে। তাততো গোটেই ভাৰততে এই দেৱী-দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য আছিল। তাত পৰামৰ্শদাতা আদি নাথাকে। ইয়াত চোৱা কিমান পৰামৰ্শদাতা কিয়নো বুদ্ধিহীন হয়। পৰামৰ্শদাতাসকলো তেনেকুৱাই তমোপ্ৰধান পতিত হয়। পতিতে পতিতক আকৰ্ষণ কৰে। কঙাল হৈ যায়, ধাৰ লৈ থাকে। সত্যযুগততো শস্য ফল আদি বহুত সোৱাদযুক্ত হয়। তোমালোক তালৈ গৈ সকলো অনুভৱ কৰি আহা। সূক্ষ্মবতনলৈও যোৱা আৰু স্বৰ্গলৈও যোৱা। পিতাই কয় - সৃষ্টি চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে। প্ৰথমে ভাৰতত এটাই দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল। বাকী অন্য কোনো ধৰ্ম নাছিল। আকৌ দ্বাপৰত ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হয়। এতিয়া হৈছে বিকাৰী সৃষ্টি আকৌ তোমালোক পবিত্ৰ হৈ নিৰ্বিকাৰী দেৱতা হোৱাগৈ। এইখন হৈছে স্কুল। ভগৱানুবাচ (ভগৱানে কয়) - মই তোমালোক সন্তানসকলক ৰাজযোগ শিকোওঁ। তোমালোকে ভৱিষ্যতে এনেকুৱা হ'বগৈ। ৰজা হোৱাৰ পঢ়া আৰু ক'তো পোৱা নাযায়। পিতাইহে পঢ়াই নতুন সৃষ্টিৰ ৰাজধানী দিয়ে। চুপ্ৰিম ফাদাৰ (পৰম পিতা), শিক্ষক, সংগ্ৰহ এজনেই শিৱবাবা। বাবা মানে নিশ্চয় উত্তৰাধিকাৰ পোৱা উচিত। ভগৱানে নিশ্চয় স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰে দিব। ৰাৱণ যাক প্ৰতি বছৰে জ্বলায়, সেই ৰাৱণ হৈছে ভাৰতৰ এক নম্বৰ শত্ৰু। ৰাৱণে কেনেকুৱা অসুৰ বনাই দিলে। ৰাৱণৰ ৰাজ্য 2500 বছৰ চলে। তোমালোকক পিতাই কয় - মই তোমালোকক সুখধামৰ মালিক কৰি তোলাঁ। ৰাৱণে তোমালোকক দুখধামলৈ লৈ যায়। তোমালোকৰ আয়ুসো কম হৈ যায়। অকস্মাৎ অকাল মৃত্যু হৈ যায়। অনেক বেমাৰ হৈ

থাকে। তাত এনেকুৱা কোনো কথা নাথাকে। নামেই হ'ল স্বৰ্গ। এতিয়া নিজকে হিন্দু বুলি কয় কিয়নো পতিত হয়। গতিকে দেৱতা বুলি কোৱাৰ লায়ক নহয়। পিতাই এই ৰথৰ দ্বাৰা বুজায়, এওঁৰ কামত আহি বহে তোমালোকক পঢ়াবলৈ। গতিকে এৱোঁ পঢ়ে। আমি সকলো ষ্টুডেন্ট (বিদ্যার্থী)। এজন পিতাই হ'ল শিক্ষক। এতিয়া পিতাই পঢ়ায়। আকৌ আহি 5000 বছৰ পাছত পঢ়াব। এই জ্ঞান, এই পঢ়া আকৌ লুপ্ত হৈ যাব। পঢ়ি তোমালোক দেৱতা হ'লা, 2500 বছৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'লা তাৰ পাছত দুখ, ৰাৱণৰ অভিলাপ। এতিয়া ভাৰত বহুত দুখী। এয়া হ'ল দুখধাম। আহানো কৰি থাকে নহয় - পতিত-পাৱন আহা, আহি পাৱন কৰি তোলা। এতিয়া তোমালোকৰ কোনো বিকাৰ থাকিব নালাগে কিন্তু আধাকল্পৰ বেমাৰ সহজে আঁতৰিব জানো। সেই পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰতো যিয়ে ভালদৰে নপঢ়ে তেওঁ ফেইল হয়। যিসকল পাঢ় উইথ অন'ৰ (সন্মানসহ উত্তীৰ্ণ) হয় তেওঁলোকে স্কলাৰশ্বিপ (বৃত্তি) পায়। তোমালোকৰ ভিতৰতো যিসকলে ভালদৰে পবিত্ৰ হৈ আকৌ আনকো পবিত্ৰ কৰি তোলে, তেওঁলোকে এই প্ৰাইজ (পুৰস্কাৰ) লয়। মালা ৪ (আঠ)ৰ হয়। তেওঁলোক হ'ল পাঢ় উইথ অন'ৰ। আকৌ 10৪ৰ মালাও হয়, সেই মালাও জপ কৰা হয়। মনুষ্যই জানো এই ৰহস্য জানে। মালাৰ ওপৰত ফুল থাকে তাৰ পিছত থাকে দুটা মেৰু দানা। স্ত্ৰী আৰু পুৰুষ দুয়ো পবিত্ৰ হয়। এওঁ পবিত্ৰ নাছিল জানো। স্বৰ্গবাসী বুলি কৈছিল। এই আত্মাই আকৌ পুনৰ্জন্ম লৈ-লৈ এতিয়া পতিত হৈ গৈছে। আকৌ ইয়াৰ পৰা পবিত্ৰ হৈ পাৱন সৃষ্টিলৈ যাব। বিশ্বৰ বুৰঞ্জী-ভূগোল পুনৰাবৃত্তি হৈ নাথাকে জানো। বিকাৰী ৰজাসকলে নিৰ্বিকাৰী ৰজাসকলৰ মন্দিৰ আদি নিৰ্মাণ কৰি তেওঁলোকক পূজা কৰে। তেওঁলোকেই আকৌ পূজ্যৰ পৰা পূজাৰী হৈ যায়। বিকাৰী হোৱাৰ বাবে সেই লাইটৰ মুকুটো নাথাকে। এই খেল ৰচি থোৱা আছে। এয়া হ'ল বেহদৰ ৰাণ্ডাৰফুল (চমৎকাৰ) ড্ৰামা (নাটক)। প্ৰথমে এটাই ধৰ্ম থাকে যাক ৰামৰাজ্য বুলি কোৱা হয় আকৌ আন-আন ধৰ্মাৱলম্বীসকল আহে। এই সৃষ্টিৰ চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে সেয়া এজন পিতাইহে বুজাব পাৰে। ভগৱানটো এজনেই। ভালবাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) স্বয়ং ভগৱানে শিক্ষক হৈ পঢ়ায় গতিকে ভালদৰে পঢ়িব লাগে। স্ক'লাৰশ্বিপ (বৃত্তি) ল'বৰ কাৰণে পবিত্ৰ হৈ আনকো পবিত্ৰ কৰি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে।

(2) ভিতৰত কাম, ক্ৰোধ আদিৰ যিবোৰ ভূত প্ৰৱেশ কৰিছে সেইবোৰক বাহিৰ কৰিব লাগে। এইম-অবজেক্টক (লক্ষ্য-উদ্দেশ্যক) সন্মুখত ৰাখি পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে।

বৰদান: অনুভৱৰ শক্তিৰ দ্বাৰা পুৰণা স্বভাৱ, সংস্কাৰৰ পৰা উপৰাম হৈ মায়াজিৎ হোৱা
এই পুৰণা দেহৰ স্বভাৱ আৰু সংস্কাৰ বহুত কাঢ়া হয় যিয়ে মায়াজিৎ হোৱাত বিঘিনি ৰূপ হৈ দেখা দিয়ে।
স্বভাৱ-সংস্কাৰ ৰূপী সাপ শেষ হৈও যায় কিন্তু আঁচ ৰৈ যায় যিয়ে সময়ত বাৰে-বাৰে প্ৰৱৰ্ত্তনা কৰি দিয়ে।
কেতিয়াবা মায়াৰ ইমানেই বশীভূত হৈ যায় যে ভুলকো ভুল বুলি নুবুজে। পৰৰ বশ হৈ যায় সেইবাবে চেক্ (পৰীক্ষা) কৰা আৰু অনুভৱৰ শক্তিৰ দ্বাৰা লুকাই থকা স্বভাৱ-সংস্কাৰৰ পৰা উপৰাম হোৱা তেতিয়া মায়াজিৎ হৈ যাব।

স্লোগান: বিদেহী অৱস্থাৰ অভ্যাস কৰা - এই অভ্যাসেই আকস্মিক (অন্তিম) পেপাৰত উত্তীৰ্ণ কৰাব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!